

Åsikt

Redaktör: Carl-Henric Jaktlund 08-619 24 94, debatt@dagen.se.

» En fiende är någon vars livshistoria vi inte har hört.

LASSE WÄCKLÉN, HUSKVARNA, PÅ TWITTER

Mest läst på Dagen.se

14 DEC

- 1) Skriv på för en humanare svensk migrationspolitik!
- 2) Jag är tacksam för min fru
- 3) "Min fru säger att vi blivit som vänner"
- 4) Ikonisk Livets ord-skytt har plockats ner
- 5) Kyrklig yttrandefrihet, tack!

JULHANDEL. "Shopping har upphöjts till själavård, men kan knappast i någon rimlig mening betraktas som någonting annat än ett bedövningsmedel mot själslig smärta eller ett sätt att friköpa sig från ansvar." Det skriver Charles Keatington. FOTO: TOMAS ONEBORG/TT

Materialismen kan kväva julbudskapet

SEDAN KAIN MED berättat mod hade dräpt sin broder Abel, frågade Herren Kain, varstades hans broder Abel var. Kain svarade: "Det vet jag inte. Skall jag ta hand om min bror?"

Vi befinner oss mitt i adventstid, som förebådar Kristi ankomst till jorden. Det är en glädjens och den mänskliga gemenskapens och omsorgens högtid. Runt om i världen samlas familjer och vänner för att glädjas och glädja varandra.

Överallt på gator och torg, i affärer och köpcentra, och i varje hem och hus ljuder den odödliga psalmversen "Kristus till jorden är kommen, oss är en frälsare född". Sällan är kyrkorna så välfyllda som nu. Men hur många lägger någon allvarlig mening i dessa ord? Och för hur många är de blott betydelselösa ord till en vacker och stämningsfull melodi?

LIKSOM FALLET ÄR med övriga traditioner i vårt sekulariserade land, har också julen förlorat sin egentliga innebörd. Hur många reflekterar ens mellan de tvångsmässiga julklappsinköpen och den rutinmässiga skinkgriljeringen över varför vi egentligen firar jul? Hur många betänker att det i den överdrivna politiska korrekthetens destruktiva namn bannlysta engelska ordet 'Christmas' betyder 'Kristi mässa'?

När kyrkorummet förvandlas till ett konsthistoriskt mu-

CHARLES KEATINGTON, Uppsala

» **Kyrkan invaderas av samhällets materialism, stress och ytlighet.**

seum innehållande vackra altareuppsättningar, medeltida muralmaleri och överdådiga gravmonument där man samlas en eller annan gång om året enbart därför att man alltid har gjort så, har kyrkan liksom hennes traditionella och meningsskapande ritualer förlorat kampen om människornas själar och tömts på sitt andliga innehåll.

KYRKAN INVADERAS av samhällets materialism, stress och ytlighet. Överallt omkring oss predikas köpenskapens lov i stället för julens glädjebudskap.

Shopping har upphöjts till själavård, men kan knappast i någon rimlig mening betraktas som någonting annat än ett bedövningsmedel mot själslig smärta eller ett sätt att friköpa sig från ansvar: "I stället för att bjuda dig på en stunds gemenskap kring bordet och fråga, hur du egentligen mår, överlämnar jag till dig dessa VR-glasögon. God jul!"

TY VARFÖR ANNARS denna hysteri kring ett överflöd av materiella gåvor en gång om året? På vilket sätt gör alla dessa materiella gåvor oss lyckligare innerst inne? Vilken betydelse har de egentligen för vårt själsliga välmående? I slutänden är andens behov starkare än alla materialistiska begär. Kärlek, omtanke och

att få betyda något speciellt för någon är betydligt viktigare för vår mänskliga överlevnad än ett aldrig så fint materiellt välstånd eller ett aldrig så lukulliskt överflöd. När Ordet blev kött och Gud tog boning mitt ibland oss människor skedde det också symboliskt nog i en fattig och egendomslös familj på vandring långt hemifrån. I en krubba i ett stall fick Människosonen tillbringa sina första stunder i jordelivet.

VID SIDAN AV – eller som en orsak till – denna köphysteri har vi också vår tids stora tidsbrist, extrema individualism och överbetoning av den personliga friheten. Resultatet är både en ökande skepsis gentemot samhällets naturliga gemenskaper å ena sidan och en ökande ofrivillig ensamhet å den andra. Symptomatiskt nog kan man numera köpa sig en enkel och djupfryst jultallrik att inmundiga ensam vid matsalsbordet. Mr Beans tragiska jul- och nyårsfiranden gör sina intåg i verklighetens vardagsrum.

"Skall jag ta hand om min bror?" frågade Kain Herren med förvåning. Ja, vem skall annars göra det? I stället för många och dyra julklappar, skänk din broder och din syster värme, omtanke, och gemenskap. God jul!

CHARLES KEATINGTON, Uppsala

Att fira Jesusbarnet är förpliktigande

VI GÅR ÄN en gång att fira jul. I tusentals kyrkor kommer Jesusbarnet att läggas i sin krubba. Och ropet skallar: Välsignad vare han, som kommer i Herrens namn!

Det är en bekännelse som förpliktar. Livet är gäst hos dig och mig, låt oss besinna det allvaret.

Om något skiljer ut kristen tro från världens vimmel, så är det vetskapen att Gud är vår far. Den Evige har gett oss livet och förlåtelse i Jesus, när vi har syndat mot hans bud. Livet i romarriket tog en ny vändning när tron på Guds son gjorde insteg.

Allt sedan dess har livets helgd stått stark i Västerlandets institutioner. Den som tvivlar på detta ombeds läsa remissrundan inför den svenska abortlagen, "Abortfrågan", utgiven 1972. Läs särskilt vad Svenska kyrkans ärkebiskop säger.

» **I Sverige höll de kristna stånd till åttiotalet ungefär.**

SEDAN ABORTPRAXIS GJORDE insteg på arenan med Lenins ryska lag 1920, har livets rätt trängts tillbaka i världen.

I Sverige höll de kristna stånd till åttiotalet ungefär, men sedan har det gått fort till den nyhedendom vi i dag tvingas bevittna. Man kan säga att präster och pastorer har gett upp, tydligen i tron att de på så sätt kan invänta ett bättre läge.

Men om vi är Guds barn, skapade i naturen, kan budskapet om nåd för de små inte vänta. Inte heller kan det skiljas från evangeliet. Att som väckelsepredikant förkunna omvändelse och dop leder ingenstans, om församlingen inte är en livets kultur och tar emot den nyfödde som ett Guds barn.

HUR ÄR DET i våra församlingar? Jag vill påstå att den kristna människosynen är sann som den alltid har varit och att det då blir orimligt att fyrtiotusen barn dödas årligen i vårt land, utan att evangeliets förkunnare med en stavelse berör saken. De gör det aldrig. I stället står abortlagens anhängare på estraden, när nattvarden celebreras.

Det är ett svek, kanske aningslöst hos de flesta, men desto säkrare också en förhårdelse och medlöperi hos de många.

OM GUDS ANDE än en gång skall närma sig våra bygder måste förnekelsens ande bringas att vika. Att fira jul med barnet i krubban ger det osökta tillfället att frimodigt förkunna livets evangelium för det folk som sitter i mörker och dödsskugga.

ANDERS BYLANDER, fil mag och författare

Vill du debattera?

♦ Debattartiklar och insändare skickas till:

debatt@dagen.se | Dagen debatt, 105 36 Stockholm

Glöm inte att uppgive namn, adress och telefon.

♦ Redaktionen förbehåller sig rätten att korta texten.